

РЕШЕНИЕ

№ 296

гр. София, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-18, в публично заседание на седемнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослава Кацарска

при участието на секретаря Анелия Й. Груева
като разгледа докладваното от Мирослава Кацарска Търговско дело № 20221100901405 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 625 и следващите от ТЗ.

Подадена е молба по чл. 625 от ТЗ от кредитора –молител „Ю.Б.” АД, който претендира, че ответното дружество –"К." ЕООД, ЕИК **** е неплатежоспособно, тъй като не е в състояние да погаси своите парични задължения към банката, респ. при условията на евентуалност, че е свръхзадължено. Молителят твърди, че е кредитор на ответника по Договор за кредит овърдрафт № 100-1857/30.09.2016 г., изменен с Допълнително споразумение № 1/19.09.2017 г., Допълнително споразумение № 2/28.09.2018 г., Допълнително споразумение № 3/16.09.2019 г., Допълнително споразумение № 4/31.03.2020 г., Допълнително споразумение № 5/28.05.2020 г., Допълнително споразумение № 6/14.09.2020 г., Допълнително споразумение № 7/17.02.2021 г., Допълнително споразумение № 8/28.04.2021 г., Допълнително споразумение № 9/09.09.2021 г. и Допълнително споразумение 10 от 19.11.2021 г., както и по Договор за инвестиционен кредит, също сключен между „Ю.Б.” АД от една страна и „А.Б.“ АД, ЕИК ****, в качеството на кредитополучател от друга страна, във връзка с който са сключени и Допълнително споразумение № 1/19.09.2017 г., Допълнително споразумение № 2/28.09.2018 г., Допълнително споразумение № 3/16.09.2019 г., Допълнително споразумение № 4/31.03.2020 г., Допълнително споразумение № 5/28.05.2020 г., Допълнително споразумение № 6/14.09.2020 г., Допълнително споразумение № 7/17.02.2021 г., Допълнително споразумение № 8/28.04.2021 г., Допълнително споразумение № 9/09.09.2021 г. и Допълнително споразумение 10 от 19.11.2021 г. към договора за кредит, като в последното страните са се съгласили, че дължимият остатък от кредита към датата на анекса в размер на 2 933 900 лева, следва да бъде погасен на 30.12.2021 г. Твърди, че дългасно чл. VI от Допълнително

споразумение № 10, за обезпечаване на вземанията на банката по кредита до пълния им размер с Договор за поръчителство № 100-1857-68/19.11.2021 г. поръчителят „К.“ ЕООД, ЕИК ****, се е задължил спрямо кредитора „Ю.Б.“ АД да отговаря като поръчител солидарно с „А.Б.“ АД, ЕИК ****, в качеството на кредитополучател, за задълженията по Договор за кредит овърдрафт № 100-1857/30.09.2016 г. и анексите към него до пълното и окончателното им издължаване. За вземанията си по посочения договор за кредит „Ю.Б.“ АД сочи, че се е снабдило с изпълнителен лист от 17.02.2022 г., издаден по чгд № 1934/2022 г. на Пловдивски районен съд, срещу „А.Б.“ АД, ЕИК ****, „К.“ ООД и останалите задължени по кредита лица, за заплащане солидарно на „Ю.Б.“ АД следните суми: 2 933 900 лева - главница по Договор за кредит овърдрафт № 100- 1857/30.09.2016 г., 81 630,51 лева - договорна възнаградителна лихва за периода 22.11.2021 г.-30.12.2021 г.; 25 394,58 лева - мораторна лихва (наказателна лихва за забава) за периода 31.12.2021 г. -08.02.2022 г.; 60 818,51 лева - платена държавна такса; 32 081,56 лева - адвокатско възнаграждение за представителство в заповедното производство. Соочи, че изпълнителният лист е издаден въз основа на Заповед № 1134 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК от 17.02.2022 г. по чгд № 1934/2022 г. на ПРС и разпореждане № 4769/28.02.2022 г. по същото дело. Молителят твърди, че е кредитор и по Договор за предоставяне на инвестиционен кредит № 100-1858/30.09.2016 г., изменен и допълнен с Допълнително споразумение № 1 от 19.09.2017 г., Допълнително споразумение № 2 от 28.09.2018 г., Допълнително споразумение №3 от 21.03.2019 г., Допълнително споразумение № 4 от 31.03.2020 г., Допълнително споразумение № 5 от 28.05.2020 г., Допълнително споразумение № 6 от 14.09.2020 г., Допълнително споразумение № 7 от 17.02.2021 г. и Допълнително споразумение № 8 от 28.04.2021 г., също сключен с „А.Б.“ АД, ЕИК ****, в качеството на кредитополучател. Поддържа, че с Договор за поръчителство № 100-1858-4/21.03.2019 г. поръчителят „К.“ ЕООД, ЕИК ****, се е задължил спрямо „Ю.Б.“ АД да отговаря като поръчител солидарно с „А.Б.“ АД, ЕИК ****, в качеството на кредитополучател, за задълженията по Договор за предоставяне на инвестиционен кредит №100-1858/30.09.2016 г. и анексите към него до пълното и окончателното им издължаване, включително и за всички последици от неизпълнение на задълженията. Впоследствие към договора за подписани още Анекс № 1/28.05.2020 г. и Анекс № 2/17.02.2021 г. Поддържа, че впоследствие към договора за кредит са подписани още Допълнително споразумение № 4 от 31.03.2020 г., Допълнително споразумение № 5 от 28.05.2020 г., Допълнително споразумение № 6 от 14.09.2020 г., Допълнително споразумение № 7 от 17.02.2021 г. и Допълнително споразумение № 8 от 28.04.2021 г. към договора за кредит, като съгласно последното страните са се съгласили, че дължимият остатък от кредита към датата на анекса в размер на 3 576 744 лева, следва да бъде погасен при спазване на погасителен план, съгласно Приложение № 1 към споразумението, а крайният срок за издължаване на кредита е 30.07.2027 г. Твърди, че поради неизпълнение от страна на кредитополучателя и поръчителите на задълженията им по договор за предоставяне на инвестиционен кредит № 100-1858/30.09.2016 г., банката обявила вземанията по него за изцяло предсрочно изискуеми, като изявлението е връчено на поръчителя „К.“ ООД на 23.02.2022 г. чрез

нотариална покана с рег. № 1398, том 1, акт 139 на нотариус Маргарита Иванчева, рег. № 260, район на действие СРС. Поддържа, че за вземанията си по посочения договор за кредит „Ю.Б.“ АД се е снабдила с изпълнителен лист, издаден по чгд № 5171/2022 г. на Пловдивски районен съд, срещу „А.Б.“ АД, ЕИК ****, „К.“ ООД, ЕИК ****, и останалите задължени по кредита лица, за солидарно заплащане следните суми: 3 546 744 лева - главница по Договор за предоставяне на инвестиционен кредит № 100-1858/30.09.2016 г., изменен и допълнен с Допълнително споразумение № 1 от 19.09.2017 г., Допълнително споразумение № 2 от 28.09.2018 г., Допълнително споразумение № 3 от 21.03.2019 г., Допълнително споразумение № 4 от 31.03.2020 г., Допълнително споразумение № 5 от 28.05.2020 г., Допълнително споразумение № 6 от 14.09.2020 г., Допълнително споразумение № 7 от 17.02.2021 г. и Допълнително споразумение № 8 от 28.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението в съда (08.04.2022 г.) до окончателното плащане: 112 197,20 лева - договорна възнаградителна лихва за периода 21.11.2021 г.-29.03.2022 г. ; 8256,10 лева - мораторна лихва (наказателна лихва за забава) за периода 22.11.2021 г. - 06.04.2022 г.; 5076,57 лева - такси за периода 29.03.2022 г. - 06.04.2022 г.: 294 лева - разноси за периода 01.04.2022 г. - 06.04.2022 г.; 73 451,36 лева - платена държавна такса: 35 871,41 лева - адвокатско възнаграждение за представителство в заповедното производство. Посоченият изпълнителен лист сочи, че е издаден въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 5171/2022 г. на ПРС, срещу която не е подадено възражение от страна на длъжниците и същата е влязла в сила. Твърди, че въз основа на двата изпълнителни листа на 15.03.2022 г. е образувано изпълнително дело № 148/2022 г. по описа на ЧСИ С.Г. срещу длъжниците, включително „К.“ ЕООД, за събиране на сумите, но към 26.07.2022 г. вземанията на „Ю.Б.“ АД към длъжника „К.“ ЕООД по посочените два договора за кредит, са за същите гореописани суми като главници, увеличен размер на лихви и разноси. Поддържа, че ответното дружество е спряло плащанията към него и е в състояние на неплатежоспособност, като претендираната начална дата е 31.12.2021г. В хода на производството чрез процесуалния си представител адв. К. поддържа, че към датата на подаване на молбата ответникът е бил неплатежоспособен и е станал причина за завеждане на делото, поради което претендира присъждане на всички разноси по списък.

Ответникът „К.“ ЕООД оспорва молбата по съображения, подробно изложени в становище отговор от 15.09.2022г. Поддържа, че е образувано т.д. No 329/2022 г. по описа на Окръжен съд Пловдив, Търговско отделение 13 състав от страна на основния длъжник „А.Б.“ АД, ЕИК ****, като е оспорено задължението по Договор за кредит овърдрафт No 100-1857/30.09.2016 г. и сключените към него допълнителни споразумения като в отговора на исковата молба са изложени възражения за нищожност на посочения договор и възражения за прихващане. В молбата оспорва твърдените от ищеца вземания както по основание, така и по размер. Заявява възражение за нищожност на процесния Договор за кредит овърдрафт № 100-1857/30.09.2016 г. поради противоречие на същия със закона или евентуално заобикаляне на закона. Твърди, че съгласно разпоредбата на чл. 430 от ТЗ с договора за банков кредит банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за

определена цели, като в случая видно от т. 1.1. от процесния Договор за кредит овърдрафт № 100- 1857/30.09.2016 г. като цел на договора е посочено „за оборотни средства - за рефинансиране на съществуващи задължения (за главница лихви, такси и комисионни) по кредити, предоставени на „А.Б.“ АД, ЕИК **** от „Банка Пиреус България“ АД съгласно договор за кредит № 285/2014 от 10.10.2014 г., както и за покриване на текущи нужди от парични средства за финансиране на оперативни разходи, свързани с дейността на кредитополучателя.“ Твърди, че има противоречие между посочената цел и истинската цел на договора за кредит, както и че потвърждение на това, че целта е друга, а не оборотни средства е и факта, че „А.Б.“ АД още при сключването на договора за кредит е уговорил подписването на преводно нареждане, с което сумата от 2 933 742.38 лв. е била заплатена на „Банка Пиреус България“ АД. Твърди, че ищцовото дружество съвсем целенасочено е подменило целта на процесния договор за кредит овърдрафт № 100-1857/30.09.2016 г., като е посочило, че същия ще бъде предоставен за оборотни средства, с цел да може да се възползва от отежнените условия за връщане на кредита като такъв за овърдрафт. Поддържа, че банката кредитор е била напълно наясно, че кредита няма да се ползва за оборотни средства и умишлено е заложила тази „превратна и неистинска цел на договора с цел да получи и придобие икономическо предимство спрямо длъжника си и впоследствие като настъпи конкретния падеж да може да го „изнудва“. При условията на евентуалност се заявява и възражение за нищожност поради противоречие с морала и накърняване на добрите нрави, тъй като ищецът е подменил целта на горепосочения договор, за да може да изисква същия в целият му размер на точно определен падеж. Твърди и че в деня, в който е бил подписан процесния договор за кредит страните са сключили и Договор за предоставяне на инвестиционен кредит № 100-1858/30.09.2016 г. при положение, че както вече бе посочено ищецът е зложил възможността процесния кредит да бъде обявен за предсрочно изискуем по всяко време, което банката желае, то това неизменно би довело до предсрочна изискуемост и на Договор за предоставяне на инвестиционен кредит № 100-1858/30.09.2016 г. Това е така, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 432, ал. 1, т. 4 от ТЗ освен в предвидените в договора случаи банката би могла да иска предсрочно връщане на ездата по кредита и в случай, че заемателят не връща други заеми към банката поради сериозно влошаване на състоянието си. Ответникът счита, че заложените от ищеца възможности категорично противоречат на морала и накърняват добрите нрави. Наред с горното при условията на евентуалност се заявява и възражение за нищожност на процесния Договор за кредит овърдрафт № 100-1857/30.09.2016 г. поради привидност на същия, като се твърди, че още преди подписването на Договор за кредит овърдрафт № 100-1857/30.09.2016 г. и Договор за предоставяне на инвестиционен кредит № 100-1858/30.09.2016 г. видно от баланса на „А.Б.“ АД, ЕИК **** за 2015 г. дружеството практически не е разполагало с оборотни средства и целта на двата кредита е била фактически да се рефинансират кредитите, които „А.Б.“ АД е имал като задължения към „Банка Пиреус България“ АД. Ответникът заявява и възражение за прихващане на ищцовата претенция с вземането на „А.Б.“ АД, към „Ю.Б.“ АД, за сумата в размер на 347 089.75 лв., представляваща претърпени от „А.Б.“ АД вреди вследствие неправомерни действия на

„Ю.Б.“ АД, които вреди представляват дължими от „А.Б.“ АД суми по изпълнително дело No 20228250400148 по описа на чси С.Г., с рег.№825, образувано въз основа на изпълнителен лист издаден на 17.02.2022 г. от Районен съд Пловдив по ч.гр.д. No 1934/2022 г., съставляващи: законна лихва върху главница в размер на 39 118.67 лв. за периода 10.02.2022 г. - 30.03.2022 г., сумата от 107 025.09 лв. неолихвяеми вземания представляваща сбор от сумите 81 630.51 лв. - възнаградителна лихва за периода 22.11.2021 г. до 30.12.2021 г. и 25 394.58 лв. обезщетение за забава за периода 31.12.2021 г. до 08.02.2022 г., сумата от 92 900.07 лв. присъдени разноси по ч.гр.д. N2 1934/2022 г., сумата от 25 403.54 лв. разноси по изпълнителното дело и сумата от 82 642.38 лв. такси по Тарифата към ЗЧСИ. Заявява и възражение за прихващане за сумата в размер на 264 100.04 лв., представляваща претърпени от „А.Б.“ АД, вреди вследствие неправомерни действия на „ЮЮБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, които вреди представляват дължими от „А.Б.“ АД, суми, присъединени по изпълнително дело No 20228250400148 по описа на ЧСИ С.Г., въз основа на изпълнителен лист, издаден на 16.05.2022 г. от Районен съд Пловдив по ч.гр.д. No 5171/2022 г., за главница в размер на 112 197.20 лв. за периода 21.11.2021 г. - 29.03.2022 г., сумата от 8 256 лв. мораторна лихва за периода 22.11.2021 г. до 06.04.2022 г., сумата от 5 076.57 лв. такси за периода 29.03.2022 г. - 06.04.2022 г., сумата от 294 лв. разноси за периода 01.04.2022 г. - 06.04.2022 г., сумата от 73 451.36 лв. държавна такса заплатена по ч.гр.д. No 5171/2022 г., сумата от 35 871.41 лв. - адвокатско възнаграждение по ч.гр.д. No 5171/2022 г. и сумата от 28 953.40 лв. разноси по изгълнителното производство за адвокатско възнаграждение. Заявява и възражение за прихващане на ищцовата претенция с вземането на „А.Б.“ АД към „Ю.Б.“ АД, за сумата в размер на 1 397 500 лв., представляваща претърпени от „А.Б.“ АД, вреди вследствие неправомерни действия на „Ю.Б.“ АД, които вреди представляват част от пропуснати ползи поради нереализирана печалба вследствие неизвършване на търговска дейност за период от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. поради причина, за която отговоря „Ю.Б.“ АД. Твърди се, че вредите са произлезли от това, че при сключване на договорите за кредит банката била заложила правни „клопки“, чрез които с течение на времето е започнала да притиска „А.Б.“ АД и да го „задушава“. Дружеството е направило огромни инвестиции в своето предприятие, като е модернизирало същото и в това са вложени над 10 300 000 лв., като на дата 02.12.2020 г. е издаден Сертификат за инвестиция клас А № А-195 от Министерство на икономиката и Българска агенция за инвестиции, който сертификат е с валидност до 02.12.2023 г. Твърди, че в началото на 2020 г. „А.Б.“ АД е изпитал остра необходимост от оборотни средства, с които да захрани бизнеса си, за да може модернизираният предприятие да работи с пълния си капацитет и да реализира печалба, за да връща кредитите си, като са направени многократни опити да се постигне договорка с „Ю.Б.“ АД за предоставяне на допълнителен кредит за оборотни средства или поне за обединяване на двата договора за кредит в един инвестиционен кредит каквато е била първоначалната договорка. Поддържа, че въпреки дадените обезпечения чрез ипотеки и особен залог, като съгласно извършваните ежегодни оценки на горепосочените обезпечения от страна на вещо лице - оценител, избрано от банката - кредитор, стойността на имуществото, обезпечаващо вземанията на банката по последна оценка е в размер на 20

361 053,78 лева, от които - стойност на недвижимо имущество, предмет на ршотеките, в размер на 13 960 943,78 лева и стойност на машините, съоръженията, инсталациите и оборудването, предмет на особените залози - 6 400 110,00 лв., от страна на „Ю.Б.“ АД били давани уклончиви отговори на направените искания за ново финансиране или обединяване на двата кредита съгласно първоначалната договорка преди тяхното сключване. Описва подробно обещано кредитиране от други банки, но те се били отдръпнали, по информация, защото било записано, че освен двата договора за кредит, дружеството било посочено, че е поръчител по два броя кредити към „Ю.Б.“ АД за сума в размер на 7,2 млн. лева, което не било вярно. Ответникът поддържа, че е „Ю.Б.“ посредством неправомерни свои действия, изразяващи се във вписване на неверни данни в Централния кредитен регистър е навредил на „А.Б.“ АД, което поради тези действия на ищеца не е могло да получи рефинансиране на горепосочените договор за кредит овърдрафт № 100-1857/30.09.2016 г. и договор за предоставяне на инвестиционен кредит № 100-1858/30.09.2016 г. Ответникът твърди, че горепосочените възражения могат да бъдат правени от него, тъй като в качеството си на поръчител съгласно разпоредбата на чл. 142 от ЗЗД може да противопоставя на кредитора възражения, принадлежащи на основния длъжник, в това число и да прави прихващания с негови вземания. Заявява и възражение за злоупотреба с право от страна на банката по подробно описаните доводи. Поддържа, че е налице огромно обезпечение на горепосочените два договора и стартирало вече принудително изпълнение срещу главния длъжник, поради което подаването от „Ю.Б.“ АД, на молба по чл. 625 ТЗ за откриване на производство по несъстоятелност на „К.“ ЕООД, представлява една злоупотреба с право. В хода на производството процесуалният представител на ответника сочи, че са платени всички задължения към банката и следователно няма основание да бъде уважавана молбата, като претендира отхвърлянето ѝ.

Съдът като обсъди доводите по молбата и събраните по делото писмени доказателства, включително при упражняване на правомощията на съда по чл. 621а от ТЗ, намира за установено следното:

Съгласно представения с молбата договор за кредит овърдрафт № 100-1857/30.09.2016 г. банката молител е предоставила на дружеството „А.Б.“ АД кредит от типа овърдрафт, като съгласно т.1.1 от договора целта е за оборотни средства и за рефинансиране на съществуващи задължения по кредит, предоставен от „Банка Пиреус България“, както и за покриване на текущи нужди от парични средства за финансиране на оперативни разходи, свързани с дейността на кредитополучателя. Уговореният максимален разрешен размер е 2 934 000лв. първоначално уговореният падеж е 30.09.2017г., като са предоставени обезпечения чрез ипотека върху описаните в пункт 10 имоти, както и залог върху съвкупност от движими вещи. С допълнително споразумение №1 от 19.09.2017г. е изменен крайния срок за издължаване на 19.09.2018г., като по т.3 е уговорено допълнително обезпечение чрез поръчителство на посочените лица. Съгласно допълнително споразумение №2/28.09.2018г. отново е изменен крайния падеж, а именно става 19.09.2019г., като в пункт 2.1 са уговорени и промени на лихвите. Съгласно споразумение №3/16.09.2019г. крайният

падеж е изменен на 30.03.2020г., а в т.3.2 е уговорено, че за обезпечаване на задълженията кредитополучателят се задължава да осигури подписване на договор за поръчителство от посочените дружества, включително и „К.“ ООД. С допълнително споразумение №4/31.03.2020г. е уговорена схема на намаляване на максималния размер на кредита по таблица в т.1.1, нов краен падеж 0 30.09.2020г. С допълнително споразумение №5/28.05.2020г. страните са се споразумели, считано от 21.04.2020г. да се променят сроковете за погасяване на кредита, като е уговорен нов краен срок за издължаване – 31.03.2021г. С допълнително споразумение №6/14.09.2020г. са се уговорили за частично намаляване на размера на овърдрафта и частично заличаване на описаната ипотека. С допълнително споразумение №7/17.02.2021г. е уговорен нов краен падеж – 30.06.2021г., нов погасителен план, а съгласно т. 3 са уговорили просрочените лихви в размер на 38074,36лв. да се погасяват на три равни месечни вноски, считано от 21.04.2021г. Съгласно допълнително споразумение №8/28.04.2021г. крайният срок за издължаване на кредита е 30.07.2021г., а съгласно споразумение №9/09.09.2021г. крайният срок е уговорено да е 30.10.2021г., а съгласно споразумение 010/19.11.2021г. –крайният падеж е 30.12.2021г. съгласно представения на стр. 37 от делото договор за поръчителство № 100-1857-6В, ответникът „К.“ ЕООД е поел задължението да отговаря солидарно за задълженията на „А.Б.“ АД по описания договор и споразумения към него, като е посочено, че кредитът е с текущ остатък по главница 2 933 900 лв. и срок – 30.12.2021г.

На стр. 39 и 40 от делото са представени издадените заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист №1028/17.02.2022г., издадени по ч.гр.д. №1934/2022г. на РС – Пловдив, съгласно който описаните съдлъжници, включително ответника „К.“ ЕООД и „А.Б.“ АД са осъдени да заплатят на банката молител описаните суми, дължими по договор кредит овърдрафт No 100-1857/30.09.2016 г., които са както следва: 2 933 900 лева - главница по Договор за кредит овърдрафт № 100- 1857/30.09.2016 г., 81 630,51 лева - договорна възнаградителна лихва за периода 22.11.2021 г.-30.12.2021 г.; 25 394,58 лева - мораторна лихва (наказателна лихва за забава) за периода 31.12.2021 г. - 08.02.2022 г.; 60 818,51 лева - платена държавна такса; 32 081,56 лева - адвокатско възнаграждение за представителство в заповедното производство.

На стр. 43 от делото е представен и втория сключен между банката молител и „А.Б.“ АД като кредитополучател, договор за предоставяне на инвестиционен кредит № 100-1858/30.09.2016 г., по който е уговорено предоставяне на кредит в максимален разрешен размер от 4 244 151 лв., като част от сумата е за рефинансиране на съществуващи задължения по договор за кредит с „Банка Пиреос България“, а другата част е за финансиране на вече направени разходи във връзка с изпълнение на дейности по реновиране, СМР и оборудване на производствената база на дружеството, посочена с адрес в Пловдив. Крайният срок за издължаване съгласно чл. 1.5 е 30.05.2024г., но са уговорени и междинни падежи по погасителен план. Уговорени са лихвите и обезпеченията в т.1.10 чрез ипотека върху описаните имоти и залог на движими вещи. В раздел 3.7 е уговорено какво се счита неизпълнение и реда за обявяване на предсрочна изискуемост. Договорът е изменен и

допълнен с Допълнително споразумение № 1 от 19.09.2017 г., видно от което крайният срок за издължаване е 06.10.2026г. и е уговорена промяна на дължимите вноски съгласно описаното в пункт 1.3, като изрично е посочено, че съгласно измененията страните се договарят, че начислената наказателна надбавка към редовна лихва за периода от 30.07.2017г. не се дължи, а в чл.3 е уговорено обезпечение чрез поръчителство от посочените юридически лица. Съгласно сключеното допълнително споразумение № 2 от 28.09.2018 г., отново са изменени размера на вноските по кредита, като в пункт 2.1 е уговорено и изменение на размера на лихвите. Със сключеното допълнително споразумение №3 от 21.03.2019 г. страните отново са направили промени в погасителния план за кредита по описания начин, а по т.3 кредитополучателят се е задължил да осигури описаните лица като поръчители ,включително „К.“ ЕООД като солидарен длъжник. С допълнително споразумение № 4 от 31.03.2020 г. кредитополучателят се е задължил да осигури подписване на договор за поръчителство с посоченото лице „Агромил Трейдинг“ ЕООД. Съгласно допълнително споразумение № 5 от 28.05.2020 г. е уговорен нов погасителен план за 3 586 844 лв., а крайният срок за издължаване на кредита е до 30.04.2027г., а в пункт 6 е уговорено осигуряването на подписване на анекси към договорите за поръчителство с посочените лица, включително ответника. С допълнително споразумение № 6 от 14.09.2020 г. предвид частично плащане по главницата е уговорено частично заличаване на описаните ипотеки. Съгласно допълнително споразумение № 7 от 17.02.2021 г. във връзка с решението на БНБ относно отсрочване и уреждане на задължения във връзка с пандемията, е уговорено, че общият размер на кредита, възлизащ на 3 576 744,00 лв. ще се погасява по приложение 1, уговорен е нов краен срок – 30.07.2027г. и задължение на кредитополучателя да осигури подписване на анекси към договорите за поръчителство. Съгласно допълнително споразумение № 8 от 28.04.2021 г., страните са направили промени в клаузите относно погасяване на дължимата сума, считано от 01.02.2021г., като всички просрочени и разсрочени лихви и такси се погасяват на 12 равни месечни вноски, считано от 21.10.2021г., а е одобрен и нов погасителен план.

На стр. 68 и следващите от делото е представен договора за поръчителство под №100-1858-4, съгласно който ответникът „К.“ ООД е поел задължението да отговаря спрямо банката –кредитор за задълженията на длъжника „А.Б.“ АД по описания договор за инвестиционен кредит от 30.09.2016г. с текущ остатък по главницата от 3 686 844 лв. и срок за издължаване – до 06.10.2026г., при уговорените лихви. В чл.2, ал.2 е уговорено, че действително на договора продължава до пълното и окончателно издължаване на кредита, начислените лихви, такси, комисионни и всички други разноски, включително и направените от кредитора за събиране на вземанията по съдебен или извънсъдебен път. В чл. 2, ал.3 е уговорено, че поръчителят дава съгласие за удължаване на срока по описания ред. В чл. 5 е уговорено, че поръчителят отговаря и в случая, когато кредиторът обяви кредита за предсрочно изискуем, а в чл. 6, че остава задължен и след падежа на главното задължение по договора за кредит, без да е необходимо кредиторът да предявява иск срещу длъжника в шестмесечен срок. В чл.7 е уговорено, че изплащането на солидарния дълг ще се извършва по избор на кредитора, а в чл. 8, че поръчителят не се освобождава от

задълженията си и когато по причини, относими или не към кредитора, последният не се е удовлетворил от длъжника. Към договора са сключени два анекса съответно №1 от 28.05.2020г. и №2/17.02.2021г., с които е уточнена сумата по кредита и продължен срока на падеж.

На стр. 72 от делото е представен изпълнителен лист №2885/16.05.2022г., издаден по чгд № 5171/2022 г. на Пловдивски районен съд, срещу „А.Б.“ АД, ЕИК ****, и ответника „К.“ ООД, ЕИК ****, и останалите задължени по кредита лица, за солидарно заплащане в полза на банката молител на следните суми: 3 546 744 лева - главница по Договор за предоставяне на инвестиционен кредит № 100-1858/30.09.2016 г., изменен и допълнен с Допълнително споразумение № 1 от 19.09.2017 г., Допълнително споразумение № 2 от 28.09.2018 г., Допълнително споразумение № 3 от 21.03.2019 г., Допълнително споразумение № 4 от 31.03.2020 г., Допълнително споразумение № 5 от 28.05.2020 г., Допълнително споразумение № 6 от 14.09.2020 г., Допълнително споразумение № 7 от 17.02.2021 г. и Допълнително споразумение № 8 от 28.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението в съда (08.04.2022 г.) до окончателното плащане: 112 197,20 лева - договорна възнаградителна лихва за периода 21.11.2021 г.-29.03.2022 г. ; 8256,10 лева - мораторна лихва (наказателна лихва за забава) за периода 22.11.2021 г. - 06.04.2022 г.; 5076,57 лева - такси за периода 29.03.2022 г. - 06.04.2022 г.: 294 лева - разноси за периода 01.04.2022 г. - 06.04.2022 г.; 73 451,36 лева - платена държавна такса: 35 871,41 лева - адвокатско възнаграждение за представителство в заповедното производство. Посоченият изпълнителен лист е издаден въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 5171/2022 г. на ПРС от 13.04.2022г., която също е представена на стр. 75 от делото. С втори изпълнителен лист по същото дело от 30.05.2022г.е присъдена и законната лихва върху описаните суми от датата на подаване на заявлението – 08.04.2022г. до окончателното изплащане.

От ответника са представени покани за доброволно изпълнение, като първата на стр.150 от делото е до „А.Б.“ по образуваното изпълнително дело № 148/2022г. на ЧСИ С.Г. и е от 16.03.2022г., а втората – до ответника „К.“ ЕООД е с изх.№8933/31.05.2022г. Представена е индикативна оферта за целево финансиране на ББР, сертификат за инвестиция от 01.12.2020г., справка за кредитна задължнялост, отговор на искова молба от „А.Б.“ ЕООД по т.д.№329/2022г. от 18.07.2022г., експертизи по изпълнителното дело.

С писмо рег. № 433200-81804/10.08.2022 г. от МВР - СДВР Отдел „Пътна полиция“ (на л. 207 по делото) е получена справка, според която към 08.08.2022 г. в централната база на АИС-КАТ няма данни за МПС - настояща собственост на юридическото лице “К.“ ЕООД, а са описани автомобили бивша собственост. На л. 210 - л. 216 по делото е приложена Справка по персоналната партида на “К.“ ЕООД в Интегрираната информационна система за кадастър и имотен регистър за Съдебен район - гр. София, според която на 30.09.2020 г. са вписани прехвърляния (отчуждавания) на два броя апартаменти в гр. София, ул. ****, на основание покупко-продажба с нотариален акт. По приложената справка не са констатирапи данни за други притежавани от “К.“ ЕООД недвижими имоти. С писмо от НАП с вх.

№52494/18.08.2022г. на стр. 217 и следващите са представени подадените от ответника ГДД за периода 2018-2021г.

На стр. 257-259 са представени платежни нареждания от 10.10.2022г. три броя за заплатени суми по изп.дело №148/2022г. съответно 2 270 000 лв. , 53660 лв. и 1 800 000 лв., както и уведомление от „А.Б.“ до банката, че са погасени суми в общ размер на 4 123 660 лв., като е поискано отнасянето им по описания начин.

С молба на стр. 300 и следващите от ответника са представени финансови отчети за периода 2019-2022г., оборотни ведомости, справки от счетоводни сметки, инвентаризационен опис и подробен хронологичен опис за кредитни обороти.

На стр. 336 е представено удостоверение с изх.№19330/21.10.2022г. от ЧСИ Горчев, видно от което по образуваното изп.дело за описаните суми под № 148, са заплатени и преведени на вискателя – банката сума от общо 4 019 086,68 лв., като са платени и разноски на ЧСИ в общ размер на 104 697,99 лв.

Допълнително ответникът е представил преводно нареждане от 20.12.2022г., видно от което по изп.дело е платена и сума в размер на 3 555 000 лв., като след горното плащане и видно от удостоверението с изх.№1039/13.01.2023г. към момента на издаването му непогасени са останали общо 69 302,18 лв., от които главница 66 763,52 лв. с описаните лихви и такси. Представено е и преводно нареждане от 13.01.2023г., видно от което е заплатена и сумата от 69 302,18 лв., както и уведомления от ЧСИ за прекратяване на изпълнително дело от 17.01.2023г. Представено е уведомление от банката до „А.Б.“ АД, че не оспорва приключването на изпълнително дело, но счита, че следва да му се заплатят разноските, които са описани, както и справка за кредитна задлъжнялост, видно от която фигурират суми, които са спорните разноски.

По делото е изслушано основно и допълнително заключение на съдебно-икономическа експертиза, изготвено от вещото лице С. М., което се кредитира от съда като дадено обективно, безпристрастно и компетентно. В основното заключение експертът сочи, че освен с материалите по делото е запозната и с Годишен финансов отчет на „К.“ ЕООД за 2020 г., с публикуваните в Търговския регистър на Агенцията по вписванията Годишен финансов отчет на „К.“ ЕООД за 2018 година и Годишни финансови отчети на „А.Б.“ АД за периода от 2017 г. до 2020 г. включително, както и с подадените за публикуване Счетоводен баланс към 31.12.2021 г. и Отчет за приходите и разходите за 2021 г. на „К.“ ЕООД. В таблица на стр.4 от основното заключение са представени данните от тези счетоводни документи, като е видно, че в края на 2018 г. активите на „К.“ ЕООД са почти изцяло нетекущи. Основен дял в структурата им заемат дългосрочни финансови активи, посочени в счетоводния баланс към 31.12.2018 г. като дългосрочни инвестиции на стойност 7 200 хил. лв. Освен тях, като дълготрайни материални активи фигурират сгради с балансова стойност 231 хил. лв., машини и апаратура - 39 хил. лева, съоръжения и други — 15 хил. лева. Отчетено е наличие и на нематериални дълготрайни активи, чиято балансова стойност е 3 хил. лв. Текущите активи към 31.12.2018 г. съставляват 1,72 % от общата балансова стойност на активите на „К.“ ЕООД, като над 95 % от тях са под формата на краткосрочни

вземания, около 4 % е делът на наричните средства, а материалните запаси заемат под 1 % от общата балансова стойност на текущите активи. Най-съществени изменения през 2019 г. настъпват при краткосрочните вземания, чийто размер в рамките на едногодишния период нараства от 125 на 1 961 хил. лв., или повече от 15 пъти. Вследствие на тази промяна относителният дял на текущите активи се увеличава до 22,42 % от общата балансова стойност на активите. Основен дял в структурата на нетекущите активи продължават да заемат дългосрочните иршестии, а стойността на дълготрайните материални активи е намаляла главно поради отчетената амортизация. Тенденцията на увеличаване размера на краткосрочните вземания се запазва и през 2020 г., а съотношението между дяловете на нетекущите и текущите активи към 31.12.2020 г. е 57,63 % към 42,33 %. Според експерта в края на всяка година от 2018 г. до 2020 г. са отчитани и разходи за бъдещи периоди, но техният относителен дял в структурата на активите е пренебрежимо малък. Към 31.12.2020 г. в структурата на текущите активи фигурират и краткосрочни инвестиции, чиято балансова стойност съставлява 30,31 % от общата им стойност. Съществени изменения в структурата и стойността на активите на „К.“ ЕООД се наблюдават през 2021 г. Към 31.12.2021 г. нетекущите активи са на стойност 1 хил. лв. (6,67 %), а текущите — на стойност 14 хил. лв. (93,33 %). сред нетекущите активи не фигурират дългосрочни инвестиции и нематериални активи, а стойността на ДМА е 1 хил. лв. Текущите активи от своя страна са формирани единствено от краткосрочни вземания — 11 хил. лв. от клиенти и доставчици и 3 хил. лв. — други краткосрочни вземания. Общата сума на активите през 2021 г. е намаляла почти 500 пъти — от 7 428 хил. лв. към 31.12.2020 г. на 15 хил. лв. към 31.12.2021 г. В таблица 2 на стр.5 и 6 са представени пасивите на дружеството и е видно, че през периода 2018 г. - 2020 г. собственият капитал на „К.“ ЕООД е с преобладаващ дял в структурата на пасивите, с изразена тенденция на нарастване — от 59,22 % към 31.12.2018 г. до 77,27 % към 31.12.2020 г. Най-големият му размер е към 31.12.2019 г. - 5 972 хил. лв., достигнат вследствие на отчетена текуща печалба от 1 562 хил. лв. в сравнение с предходния годишен период текущата печалба е нараснала над пет пъти - за 2018 г. същата е в размер 291 хил. лв. Текущата печалба за 2020 г. обаче бележи сериозно намаление, достигайки 79 хил. лв., или почти 20 пъти по-малка в сравнение с отчетената печалба за 2019 г. Задълженията през посочения по-горе период са предимно нетекущи (между 86 и 93 % от всички задължения на ответното дружество), като от своя страна последните са изцяло към финансови предприятия. Размерите им в края на годишните отчетни периоди са съответно 2 714 хил. лв. към 31.12.2018 г., 2 409 хил. лв. към 31.12.2019 г. и 1 569 хил. лв. към 31.12.2020 г. Текущите задължения са към финансови предприятия, към доставчици, към персонала, публични и други краткосрочни задължения с падеж до 1 година. Както и при активите, през 2021 г. структурата на пасивите също търпи сериозни изменения, вследствие преди всичко на отчетена текуща загуба в размер на 4 795 хил. лв. Собственият капитал намалява до размера на записания капитал и на резервите, а от задълженията са останали такива към доставчици, към персонала и публични задължения. В резултат на установеното в таблица на стр.8 от основното заключение са изчислени показателите към 31.12.2018г. 31.12.2019г., 31.12.2020г. и към 31.12.2021г. като Коефициентът на обща

ликвидност е съответно 0,33 5,05 26,42 2,80 8. Коефициент на бърза ликвидност - 0,329 5,05 26,42 2,80 9. Коефициент на незабавна ликвидност - 0,07 0,068 45,76 0,00 10, а коефициент на абсолютна ликвидност 0,07 0,068 0,38 0,00. Видно от таблицата всички показатели за ликвидност на дружеството към 31.12.2018 г. са под минималните си референтни стойности, но към следващите периоди са със значително по-високи стойности от горните граници на референтните си стойности, главно поради значителните размери на посочените в счетоводните баланси краткосрочни вземания. Малките наличности или цялостната липса на парични средства обаче обуславят ниски, респ. нулеви стойности на коефициентите на незабавна и на абсолютна ликвидност към 31.12.2018 г., 31.12.2019 г. и към 31.12.2021 г. в края на 2020 г., когато в структурата на текущите активи са налице и краткосрочни инвестиции, стойността на коефициента на незабавна ликвидност е многократно по-висока от максималната референтна стойност, а тази на коефициента на абсолютна ликвидност е в допустими граници. Видно от представените в Таблица 4 на стр. 9 от основното заключение резултати от изчисленията, стойностите на показателите за финансова автономност на „К.“ ЕООД през целия изследван период от 2018 г. до 2021 г. включително са в допустими граници. В основното заключение вещото лице сочи, че ответникът в качеството си на поръчител, се е задължил спрямо кредитора с Договор за поръчителство № 100-1857-6Ъ/19.11.2021 г., като към датата на сключване, текущият остатък по главницата по Договор за Кредит - овърдрафт № 100-1857/30.09.2016 г. и анексите към него е в размер на 2 933 900 лева. За вземанията си по договора банката се е снабдила с изпълнителен лист под №1028/17.02.2022 г., издаден по ч.гр.д.№1934/2022 г. по описа на Районен съд -Пловдив. Според вещото лице съгласно приложено на л. 82 но делото Извлечение от счетоводните книги па „Ю.Б.“, АД с изх.№1895/27.07.2022 г., общият дълг на кредитополучателя и поръчителите към 26.07.2022 г. включително е в размер на 3 568 543,43 лева, в това число: главница - 2 933 900,00 лв.; възнаградителна лихва - 81 630,51 лв.; мораторна лихва - 25 394,58 лв.; разноси - 391 517,98 лв.; законова лихва - 136 100,36 лв. Вещото лице сочи, че като поръчител ответното дружество се е задължило спрямо кредитора с договор за поръчителство № 100-1858-4 от 21.03.2019 г., като към датата на сключване на договора за поръчителство между „К.“ ЕООД и „Ю.Б.“ АД, текущият остатък по главницата по Договор за кредит — овърдрафт № 100-1858/30.09.2016 г. и допълнителните споразумения към него е в размер на 3 686 844 лева. Към Договор за поръчителство №100-1858-4 от 21.03.2019 г. страните са сключили и два анекса: Анекс № 1/28.05.2020 г. — при текущ остатък по главницата на кредита в размер на 3 586 844 лева; - Анекс № 2/17.02.2021 г. — при текущ остатък по главницата на кредита в размер на 3 576 744 лева. За вземанията си по горепосочения договор за кредит „Ю.Б.“ АД се е снабдило с Изпълнителен лист 3200/30.05.2022 г., издаден по частно гражданско дело № 5171/2022 г. по описа на Районен съд - Пловдив, III брачен състав, а съгласно приложено по делото Извлечение от счетоводните книги на „Ю.Б.“, АД изх.№ 1894/27.07.2022 г., общият дълг на кредитополучателя и поръчителите по договора за кредит и допълнителните споразумения към него, към 26.07.2022 г. включително е в размер на 3 890 263,37 лева, в това число: главница - 3 546 744,00 лв.; възнаградителна лихва - 112 197,20 лв.; мораторна лихва - 8

256,10 лв.; такси - 5 076,57 лв.; разноси - 109 616,77 лв.; законова лихва — 108 372,73 лв. Вещото лице сочи, че в съответните статии на пасива на счетоводните баланси са посочени задължения към финансови предприятия към 31.12.2018 г., които са с намаляващ размер до края на 2020 г., така както са посочени в таблица 6 на стр. 12 от заключението, а към 31.12.2021 г. не е посочено наличие за задължения към финансови предприятия. Не са налични данни от аналитични счетоводни сметки, от които да е възможно констатирането на финансовото предприятие, респ. финансовите предприятия, към които са осчетоводените и отразени в счетоводните баланси задължения. Доколкото обаче задълженията по договорите за поръчителство с „Ю.Б.“ АЛ възникват през 2019 г. и 2020 г., с достатъчна степен на увереност може да се твърди, че последните не са намерили отражение в счетоводните баланси на „К.“ ЕООД. Отразяването им като изискуеми текущи задължения би довело до промяна на стойностите на вече изчислените показатели за ликвидност към края на 2019 г., 2020 г. и 2021 г., поради което в следващата таблица са представени резултатите от изчисления на тези показатели в алтернативен вариант, така както е представен в таблица 7 на стр.12 от заключението, като е видно, че показателите за ликвидност към 31.12.2019 г., 31.12.2020 г. и 31.12.2021 г., при който задълженията по договорите за поръчителство са взети гредвид, от целия изследван период в допустими граници е единствено стойността на коефициента на бърза ликвидност към 31.12.2020 г. Вещото лице сочи, че не са налични хронологични ведомости на счетоводните сметки от група 50 „Парични средства“, от които да е възможно извеждане на констатации относно последните извършени плащания към кредитори на „К.“ ЕООД. В последващите таблици и видно от данните по тях, конкретно Таблица 8, се установява, че към края на 2018 г. „К.“ ЕООД е изпитвало недостиг на оборотен капитал, но през 2019 г. този недостиг е преодолян, главно за сметка на привлечен капитал (формирани задължения), а към 31.12.2020 г. почти половината оборотен капитал е собствен такъв. Така представените данни също сочат многократното намаление на постоянния и на оборотния капитал на „К.“ ЕООД през 2021 г. В допълнителното заключение вещото лице сочи, че предоставеният от счетоводството на ответното дружество счетоводен баланс към 31.12.2022 г. дава възможност да се определят тези показатели и към края на годишния отчетен период 2022г., като данните са представени в таблицата на стр. 3. Според установеното към края на 2022 г. краткотрайните активи на „К.“ ЕООД са формиран и изцяло от краткосрочни вземания. В структурата не фигурират материални запаси и парични средства, което обуславя еднаквите стойности на коефициентите на обща и на бърза ликвидности, нулеви такива на коефициентите на незабавна и на абсолютна ликвидност. Обслужването на текущите задължения дружество е обусловено изцяло от своевременното събиране на неговите краткосрочни вземания. Към 31.12.2022 г. коефициентът на обща ликвидност е почти два пъти по-голям от максималната си референтна стойност, има и съответното превишение на коефициента на бърза ликвидност. В таблица 2 в края на 2022 г. е отчетено съществено увеличение на собствения капитал на ЕООД, което е следствие на реализирана текуща печалба за периода в размер на 1 229 хил. лв. Задълженията също са се увеличили, но в по-малка степен. Повече от два пъти е нараснал коефициентът на финансова автономност и е намалял коефициентът на

задължнялост. През целия изследван период от 2018 г. до 2022 г. включително стойностите на показателите за финансова автономност са в допустими граници. Вещото лице е констатирало от счетоводните баланси на дружеството към 31.12.2019 г. и към 31.12.2021 г., че договорите за поръчителство не са били отразени счетоводно при ответника, дори и като условни пасиви. От процесуалния представител на К.“ ЕООД е предоставено преводно нареждане по ИД № 148/ 2022 г. от 20.12.2022 г., за сумата от 3 555 000 лева, след което плащане задължението главница по изпълнителното дело е 66 763,52 лв. (67 хил. лв.), която сума би следвало да се добави към текущите задължения на “К.“ ЕООД към 31.12.2022 г. и вещото лице е дало алтернативен вариант на изчислените стойности, като видно от същите в таблица 3 коефициентът на обща ликвидност е 4,48, какъвто е коефициента и на незабавна ликвидност, а бързата и абсолютната са 0,00 поради липса на парични средства. В края на 2022 г. е отчетено съществено увеличение на собствения капитал на “К.“ ЕООД, което е следствие на реализирана текуща печалба за периода в размер на 1229 хил. лв. В допълнение към заключението от 14.02.2023г. вещото лице представя данните и въз основа на междинен баланс към 31.10.2022г., като видно от таблица 1 същите не са коренно различни и изводите са сходни на гореописаните. В съдебно заседание при добавяне на вземанията по изпълнителния лист при алтернативен вариант вещото лице сочи, че коефициентът на обща и незабавна ликвидност е 0,000001, а на абсолютна и бърза – 0,00. Към 31.10.2022 г. собственият капитал и задълженията на „К.“ ЕООД все още не са били увеличени до размерите съгласно счетоводния баланс към края на годишния отчетен период, но и към тази междинна дата стойностите на показателите за финансова автономност на ответното дружество са в допустими граници. Стойностите на показателите за ликвидност и за финансова автономност на „К.“ ЕООД, изчислени по данни от междинния счетоводен баланс към 31.10.2022 г., са в допустими граници.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Съгласно легалното определение, дадено в разпоредбата на чл. 608 ал. 1 от ТЗ неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни определен вид задължения, а именно: изискуеми парични задължения по търговска сделка, публични задължения /към държавата или общината/, свързани с търговската му дейност, а от 13.05.06г. - и частни държавни вземания. Свръхзадължеността съгласно чл. 742 от ТЗ представлява състояние, при което цялото имущество на едно търговско дружество е недостатъчно за да покрие задълженията му. Молителят – кредитор следва да установи наличието на вземане срещу ответника – търговско дружество, както и състоянието на неплатежоспособност. Неплатежоспособността се предполага, когато длъжникът е спрял плащанията, но съгласно ал. 3 на чл. 608 от ТЗ неплатежоспособност може да е налице и когато длъжникът е платил или е в състояние да плати частично само вземанията на отделни кредитори. Съгласно ал. 4 на чл. 608 от ТЗ неплатежоспособност се предполага и ако по изпълнително дело, образувано за изпълнение на влязъл в сила акт на кредитора, подал молбата по чл.625 от ТЗ, вземането е останало изцяло или частично неудовлетворено в

рамките на шест месеца след получаване на поканата за доброволно изпълнение. В тежест на длъжника е да обори презумпциите на чл. 608 от ТЗ, като това може да стане на базата на анализ на имуществено - финансовото състояние на предприятието му, от което да се изведе възможността да погасява задълженията си. При този анализ се използват различни икономически и финансови показатели, като водещи показатели при преценка състоянието на неплатежоспособност, тъй като то е свързано с възможността на длъжника да поеме плащанията си, са показателите за ликвидност, които се формират като съотношение между краткосрочните активи /всички или определена част от тях/ към краткосрочните или текущи задължения на предприятието. Съгласно константната практика на ВКС, включително и по чл. 290 от ГПК, а именно решение № 64/23.03.2010г. по т.д. № 959/2009г., II т.о. и др. в тежест на длъжника е да докаже, че е изпълнил задълженията си или че разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията му без опасност за интересите на кредиторите, като докаже, че е платежоспособен и е в състояние да изпълни задълженията си, включително и към момента на тяхната изискуемост. При извършване на финансово-икономическия анализ на състоянието на ответното дружество се изследват показателите на ликвидност и финансова автономност, като се взима предвид, че краткотрайните активи на предприятието, за разлика от дълготрайните активи, които се използват за повече от един отчетен период /1 год./, участват еднократно в производствения процес и променят натурално - веществената си форма, при което за длъжника са налице текущи постъпления, които именно са източника за погасяване на краткосрочните /текущите/ задължения на едно нормално развиващо се предприятие. Следователно, водещи показатели при преценка състоянието на неплатежоспособност, тъй като то е свързано с възможността на длъжника да поеме плащанията си, са показателите за ликвидност, които се формират като съотношение между краткосрочните активи /всички или определена част от тях/ към краткосрочните или текущи задължения на предприятието. Краткотрайните активи се класифицират в 4-ри групи: материални запаси /материали, стоки и готова продукция/, краткосрочни вземания /с падеж до 1 год./, краткосрочни финансови средства /акции, облигации и др. подобни, закупени със спекулативна цел - т.е. за препродажба/ и налични парични средства, като групите освен по вида, се различават и по ликвидността на активите в тях. От икономическа гледна точка ликвидността представлява възможността един актив да се продаде веднага и то на справедлива пазарна цена или с малко отклонение от нея. С оглед отчитане на различната ликвидност на краткосрочните активи, при преценка на икономическото състояние на предприятието се формират 4-ри коефициента на ликвидност: на обща, бърза, незабавна и абсолютна ликвидност. При коефициента на обща ликвидност се извършва съотнасяне на всички краткосрочни активи към краткосрочните пасиви /задължения/, докато при другите коефициенти на ликвидност се включват само определена група или сбор от няколко групи краткотрайни активи, очертани по-горе, но не всичките. Водещ показател за установяване на състоянието на неплатежоспособност на длъжника е коефициентът на обща ликвидност, отразяващ съотношението на всички краткотрайните активи към краткосрочните задължения. За норма при коефициента на обща ликвидност се приема, че следва да е «1», тъй като в този случай дружеството може да покрие своите

текущи задължения с всички краткотрайни активи.

По отношение на легитимацията на молителя като кредитор, следва да се има предвид, че в тази първа фаза на производството по несъстоятелност, предмет на делото не е отделно вземане, а финансовото състояние на длъжника, до което се разпростират обективните предели на силата на пресъдено нещо /в този смисъл Решение № 70/25.08.2014 г. по т.д. № 3560/2013 г., I ТО; Определение № 757 от 14.11.2013 г. на ВКС по ч. т. д. № 3874/2013 г., II т. о., ТК/, определение № 39/01.02.2016г. по т.д. № 458/2015г., II т.о. на ВКС и мн.др./. Налице е практика на ВКС, включително и задължителна такава, а именно решения, постановени по реда на чл. 290 от ГПК, че „активната легитимация на кредитора може да бъде установена, респ. оспорена в производството по несъстоятелност, като всяка една от страните следва да установи твърдяните от нея факти и обстоятелства/ чл.127 ГПК отм., чл. 154, ал.1 ГПК.”, както се приема в решение №134/08.12.2009г. по т.д. №141/2009г., на ВКС, I т.о. и др. Следователно съобразно правилата на разпределение на доказателствената тежест молителят следва да установи при пълно и главно доказване и съобразно тежестта на доказване с оглед оспорването, че е налице валидно задължение на ответника по търговска сделка в посочения от него и претендиран размер, което съществува към момента на приключване на устните състезания, макар по отношение на това вземане да не се формира СПН с решението, но при констатиране, че вземане не е налице към момента на приключване на устните състезания по делото, молбата би се явила недоказана и неоснователна.

В конкретния случай не се спори, че ответникът е поръчител по два договора за кредит с кредитополучател „А.Б.“ АД, по които кредитор е банката-молител, като след падежа на първия договор – 31.12.2021г., банката се е снабдила с изпълнителен лист за дължимите суми, издаден под №1028/17.02.2022г. по ч.гр.д. №1934/2022г. въз основа на заповед по чл. 417 от ГПК, по която длъжник е и ответното дружество и е било образувано изпълнително дело №148/2022г. Вторият договор за инвестиционен кредит, по който ответното дружество също е поръчител и е поел съгласно уговореното задължението солидарно, е обявен за предсрочно изискуем поради просрочие на вноски с дата на изпадане в забава – 01.12.2021г. и въз основа на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. №5171/2022г. на РС-Пловдив, банката –молител се е снабдила с изпълнителен лист от 30.05.2022г. Не се спори между страните, че по това заповедно дело срещу заповедта не е подадено възражение по чл. 414 от ГПК и следователно не е образувано исково производство, т.е. след стабилизиране на заповедта, безспорно са дължими присъдените по нея главница в размер на 3 546 744 лв. и описаните лихви. Безспорно е, че ответникът не е осчетоводявал задълженията по двата договора за кредит, нито като краткосрочни вземания, нито задбалансово. Безспорно е, че поради плащане в хода на процеса от главния длъжник - „А.Б.“ АД, което плащане е на част от сумата на 10.10.2022г., на 20.12.2022г. и окончателното плащане на разликата на 17.01.2023г. вземанията за главници и лихви по процесните договори са погасени. С оглед горното към настоящия момент, което не се оспорва и от банката-молител, вземанията са погасени и тя не се легитимира като кредитор,

а образуваното изпълнително дело е прекратено. Предвид горното кредиторът –молител при отчитане на факта на извършено плащане в хода на процеса, не се явява кредитор на ответното дружество към момента на приключване на устните състезания, като е отпаднало това му качество в хода на производството, а именно след последното плащане на 17.01.2023г. Предвид горното, а и като съобрази, че с оглед погасяване на задълженията към банката, дори и да са отразени в алтернативен вариант, към 31.12.2022г., когато е съобразен и изготвения ГФО за 2022г. с оглед данните по същия, ответното дружество е с показатели, които са над установените нормативи, то съдът намира, че не са налице предпоставките за несъстоятелност и/или свръхзадълженост, поради което молбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. С оглед горното съдът намира, че извън предмета на спора са доводите на ответника за нищожност на договорите за кредит, още повече, че установяването на такава е лишено от правен интерес без участието на всички страни по договора, а в настоящото производство кредитополучателят не е страна, нито пък би могло да се формира СПН по тези възражения. С оглед плащането и погасяване на едно от насрещните задължения отпада и необходимостта от разглеждане на възраженията за прихващане, тъй като вече спорните вземания са погасени по друг начин. Също така съдът намира, че са ирелевантни и неоснователни са и доводите на ответника дали въпросното вземане на банката молител е по търговска сделка. Тук следва да се отбележи, че доводите на ответника, че поръчителството не е търговска сделка, са основателни частично, а именно дотолкова, че действително договорът за поръчителство не е абсолютна търговска сделка по смисъла на чл. 1, ал.1 от ТЗ, но българският законодател си служи с два алтернативно дадени критерия при определяне на една сделка като търговска: обективен и субективен. Обективният критерий изхожда от вида на сделките, обявени от закона за търговски - чл. 286, ал. 2 вр. с чл. 1, ал. 1 ТЗ, т.е. тези сделки са търговски, независимо от качеството на лицето, което ги извършва, но същевременно съществува и субективният критерий, който определя сделката като търговска съобразно обстоятелството дали е извършена от търговец в това му качество. При тази хипотеза, за да се определи една сделка като търговска, тя трябва да е извършена от търговец при осъществяване на неговата дейност по занятие. В случая е безспорно, че „К.“ ЕООД е търговец по занятие и сключването на договор за поръчителство по договор за банков кредит, което безспорно е търговска дейност, е свързана с отношенията му с кредитополучателя, а доколкото се касае за сделка между двама търговци, съдът намира, че същата може да се квалифицира като търговска по субективния критерий. По този въпрос изрично се е произнасял и ВКС, посочвайки че „когато договорът за поръчителство е сключен като обезпечение за изпълнението на една търговска сделка, вземането на кредитора по него е вземане, отнасящо се до търговска сделка по смисъла на чл. 608, ал. 1 от ТЗ, между двете сделки съществува функционална връзка, изразяваща се в пълната обусловеност на съществуването на задължението на поръчителя от наличието на валидно възникнало и непогасено главно задължение. Дължимата от поръчителя престация е идентична по предмет с тази на главния длъжник, дори и когато поръчителят се е задължил за част от главното вземане или при по - леки условия. Следователно поетото от един търговец поръчителство за обезпечение на търговска сделка, по която той не е страна,

го прави носител на задължение, идентично с това на длъжника по търговската сделка. По тези съображения невъзможността на търговеца - поръчител да изпълни това задължение съставлява израз на обективното състояние на неплатежоспособност по смисъла на чл. 608 от ТЗ / решение на ВКС №143/16.10.2015г. по т.д.№937/2015г., I Т. О. на ВКС и др. Следователно съобразно оборимата презумпция на чл. 286, ал. 3 ТЗ, следва да се приеме, че е налице презумптивна търговска сделка, тъй като какви точно са въртешните отношения между ответника и „А.Б.“ АД и защо е приел да поръчителства по договорите за банков кредит не е установено по делото, но безспорно поръчителството е по търговска сделка, сключен е договора между търговци и молителят би бил активно материалноправно легитимиран. Тук за пълнота следва да се отбележи, че ответникът „К.“ ЕООД в подаденото подробно становище по молбата и до приключване на устните състезания въобще не е изтъкнал този довод, а именно, че сделката не е търговска, за да е длъжен съдът да даде указания в тази насока и може да се приеме, че след първото съдебно заседание, това му възражение е преклудирало. Независимо от горното, доколкото е безспорно, че към момента на приключване на устните състезания задълженията са погасени поради плащане в хода на процеса и че с оглед погасяването, въпреки останалата частична сума към 31.12.2022г., която е платена малко след това, а именно на 17.01.2023г., на първо място молителят не се явява вече активно материалноправно легитимиран, тъй като вземането му е погасено, а и показателите на ответното дружество, изчислени от допълнителното заключение на вещото лице към последния релевантен момент преди приключване на устните състезания – 31.12.2022г. и при алтернативен вариант / включване непогасената част от вземането на кредитора/, не водят до извод да е налице неплатежоспособност или свръхзадълженост на ответното дружество. С оглед горното съдът намира, че молбата следва да бъде отхвърлена.

От ответника се оспорва, че задълженията му като поръчител са алтернативни и молителят би следвало и е започнал реализацията на събиране на вземането си срещу самия кредитополучател, поради което завеждането на молбата по чл. 625 от ГПК срещу него като поръчител било злоупотреба с право. Твърди и че не можело да се кредитират данните по междинните баланси, тъй като те не били окончателни. Твърди, че той не е следвало да отчита счетоводно тези си задължения като поръчител, тъй като би се стигнало до дублиране, ако са осчетоводени и от кредитополучателя. Горното не може да бъде споделено, тъй като както е посочил изрично и ВКС, същественото при преценяване дали вземането на кредитора по договор за поръчителство следва да се включи в краткотрайните задължения на поръчителя е дали това вземане е ликвидно и изискуемо, както и дали са предприети действия от кредитора за неговото реализиране /в този смисъл изрично опр. №741/23.12.2015г. по т.д.№2204/2015г. на ВКС, II т.о. и мн.др./. В случая видно от данните по делото с падежа на първия договор за кредит и обявяването на договора за инвестиционен кредит за предсрочно изискуем, вземанията на кредитора-молител са изискуеми и същият се е снабдил с изпълнителен лист за същите, като този титул е изрично и срещу ответника „К.“ ЕООД, поради което съдът намира, че тези вземания би следвало да бъдат отразени счетоводно и при него. Ответното дружество е длъжник по заповедта по чл. 417 от ГПК и по едната от двете дори не е упражнено право на възражение по чл. 414 от

ГПК, следователно изпълнителния титул е стабилизирал и е следвало тези задължения да бъдат начислени счетоводно към края на месеца, към който са достигнали до знанието на ответното дружество, а това е станало с връчването на поканата за доброволно изпълнение от ЧСИ, която е с изх.№8933/31.05.2022г. / по втората заповед/ и безспорно - по-рано по първата. Следователно доводите му, че не е имал основание кредиторът-молител да заведе молбата си по бл.625 от ТЗ, което е осъществено на 27.07.2022г., три месеца след образуване на изпълнителното дело, по което не е удовлетворен, не могат да бъдат споделени, тъй като към тази дата вземанията са му били изискуеми и той се е снабдил с изпълнителен титул / изпълнителен лист за същите/, като макар и едното да е предмет на оспорване, не е спряно изпълнението на заповедта по реда на чл. 420 от ГПК, за да се приеме, че не е било изпълняемо, а ответникът вече е бил уведомен за изпълнителния титул срещу него, поради което е следвало да начисли тези задължения като изискуеми и краткосрочни още към края на месец юни 2022г. Следователно към процесната дата на завеждане на молбата, кредиторът се е легитимирал като титуляр на процесните вземания, а ответникът е солидарен длъжник по тях. Тук не могат да бъдат споделени доводите на ответника, че кредиторът е можел да се удовлетвори изцяло от имуществото на кредитополучателя, което е достатъчно по размер. В случая изрично е уговорено, че ответникът дължи сумите солидарно с кредитополучателя и в двата договора за поръчителство е посочено, че изплащането на солидарния дълг ще се извършва по избор на кредитора / чл.7/, и че поръчителят не се освобождава от задълженията си и когато по причини, относими или не към кредитора, последният не се е удовлетворил от длъжника / чл.8/. Поради което това дали банката е можело и следвало да се удовлетвори от имуществото на кредитополучателя е ирелевантно и не може да се приеме, че при положение, че се явява кредитор, снабден с изпълнителен титул срещу ответника като съдължник / дружеството „К.“ ЕООД/, подавайки молбата по чл. 625 от ТЗ е действал неправомерно и действията му са злоупотреба с право. В този смисъл е решение № 241 от 20.02.2018 г. по т. д. № 985/2017 г., Т. К., II т. о. на ВКС, в което е прието, че по своята правна същност пасивната солидарност е вид лично обезпечение, при което, съобразно общото правило на чл. 122, ал. 1 от ЗЗД, неколцина длъжници дължат една и съща престация на кредитора, а кредиторът може да иска изпълнението ѝ от всеки съдължник, като нейна особеност е единството на предмета на престацията, доколкото предметът на задължението на солидарните длъжници е един и същ.

Спорен по делото е въпросът в тежест на кого следва да останат направените по делото разноси, като съдът намира, че следва да се обсъдят предпоставките на приложимост на разпоредбата на чл. 78, ал.2 от ГПК, която предвижда, че ако ответникът с поведението си е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. С оглед гореизложеното относно дължимостта на вземанията и наличие на предпоставките, но отпадането им с оглед плащането в хода на процеса, съдът намира, че не е налице изключението по чл. 78, ал.2 от ГПК, а именно ответникът не е дал повод за завеждане на молбата, още повече, че безспорно не са налице двете кумулативни предпоставки за възлагане на разноските в тежест на ищеца, а именно не е налице признание

на иска/молбата. Напротив, ответникът е оспорвал молбата и поддържа оспорването ѝ дори и с писмените бележки, т.е. не е налице хипотезата на признание на иска/молбата, кумулативно, за да е налице хипотезата на чл. 78, ал.2 от ГПК и разносните да останат в тежест на ищеца-молител. В случая молбата се отхвърля, но единствено и само поради настъпил в хода на производството обективен факт, който съдът е длъжен да съобрази по чл. 235 от ГПК, а именно плащане на задълженията в хода на процеса. Доколкото отхвърлянето на молбата е в резултат на плащането в хода на производството, не може да се приеме, че разносните следва да останат в тежест на молителя. С оглед горното, съдът намира, че независимо от отхвърлителния диспозитив, тъй като молбата се отхвърля поради плащане на задълженията в хода на процеса, на молителя следва да бъдат присъдени разноси, като такива безспорно са сумата 250 лв. – държавна такса, 1000 лв. – депозит за ССЕ и адвокатско възнаграждение. По делото е представена фактура и документ за превод за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 24 000 лв., или общо възлизат на 25 500 лв. Същото следва да се присъди, тъй като като разноси е извършено плащане на тази сума на 15.09.2022г., което е преди погасяването на каквито и да задължения по двата договора за кредит, първото от плащанията по които е от октомври 2022г. Размерът е съобразен с чл. 7, ал.2, т. 8 от Наредбата за минималните размери на адвокатско възнаграждение, съгласно която за процесуално представителство, защита и съдействие по дела за несъстоятелност възнаграждението се изчислява на базата на стойността на вземанията, въз основа на които се претендира откриване на производство по несъстоятелност, по методиката по ал. 2, но не по-малко от 1500 лв., в случая към датата на молбата и плащане на адвокатското възнаграждение претендираните изискуеми вземания са в общ размер на около 7 000 000 лв. и сумата е съобразно чл. 7, ал.2 от Наредбата. С оглед горното на молителя следва да се присъдят разноси в общ размер на сумата от 25 250 лв.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ молбата по чл. 625 от ТЗ, подадена от „Ю.Б.” АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“****”, и със съдебен адрес – гр. София, ул.“****”, офис 5-6 – адв. К., срещу "К." ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“****”, като неоснователна поради плащане в хода на производството.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 от ГПК, "К." ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“****” да заплати на „Ю.Б.” АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“****”, и със съдебен адрес – гр. София, ул.“****”, офис 5-6 – адв. К., сумата от 25 250 лв. / двадесет и пет хиляди двеста и петдесет лева/, представляваща разноси за производството.

Решението може да се обжалва пред Софийски апелативен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните. Да се изпратят преписи и да се съобщи на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____